

# AMOUR FOU

Eén liefde, twee waarheden. Hetzelfde verhaal.  
Zij vertelt wat ze zag. Hij verzwijgt wat hij wist.



# **AMOUR FOU**

Danny Vanhove

Auteur: Danny Vanhove

ISBN: 9789465543215

Omslagbeeld: Artranq

Omslagontwerp: ImcoreGroup

Auteursfoto: DaVici

Eerste druk.

© 2026 Danny Vanhove

Alle rechten voorbehouden.

*Bij de totstandkoming van dit boek is gebruik gemaakt van artificiële intelligentie voor het redigeren van de tekst, onder de creatieve regie van de auteur. Het verhaal, de opzet met twee perspectieven, de personages en alle verhaaltechnische en inhoudelijke beslissingen zijn door de auteur bedacht en bepaald.*

*voor Claudia,  
en onze gezamenlijke liefde voor de Côte d'Azur,  
de rosé en de feestjes.  
C'est toujours fou!*

# Een woord vooraf

*Dit boek heeft twee kanten.*

*Claire vertelt haar verhaal — de vrouw die op een grauwe dag in oktober een man ontmoet die haar niet aanraakt, en die ze de rest van haar leven niet meer kwijtraakt. Zij vertelt wat ze zag, wat ze voelde, en wat ze pas veel te laat begreep.*

*Sébastien vertelt hetzelfde verhaal — dezelfde nachten, dezelfde baai, dezelfde afloop. Maar hij is de man die alles wist, en die het grootste deel voor haar verzwegen. Zijn kant is een bekentenis.*

*Je kunt beginnen waar je wilt. Lees eerst Claire, en ontmoet Sébastien daarna zoals zij hem ontmoette — als een raadsel. Of lees eerst Sébastien, en ontdek wat Claire niet weet.*

*Er is geen juiste volgorde. Er is alleen de vraag welke waarheid je het eerst wilt geloven.*

*— Danny/*

**DEEL I**

**Claire**

*Wat zij beleefde.*

## **De eerste keer dat ik hem zag**

Ik heb lang gedacht dat verlangen je overkwam, zoals regen. Dat klopt niet. Je kiest het, telkens opnieuw, en je blijft het kiezen ook als je al voelt dat het je gaat kosten wat je niet missen kunt.

Het was oktober in Antwerpen. Ik zat op een verwarmd terras aan het Zuid met een glas Primitivo di Manduria voor me — dat volle, donkere Zuid-Italiaanse, want op wijn bespaar ik niet, dat is zowat het enige waar ik niet op bespaar. Mijn naam is Claire. Eenenvijftig. Onderneemster. Ik ben gewend te bepalen wanneer iemand zich naar mij toe draait, ik weet hoe ik eruitzie — een vrouw die de jaren goed heeft gedragen, roodblond haar dat mannen de eerste keer nét te lang

aankijken, een rug die ik recht hou, ook onder de jurk waar de tattoo loopt, die fijne getekende lijn van mijn nek tot onderaan mijn rug, een ranke stengel die zich in het dalen vertakt, mijn eigen geheim onder de stof. Ik had mezelf een tijd wijsgemaakt dat ik gelukkig was met de rust. Dat is precies de zin die je tegen jezelf zegt vlak voor alles kantelt.

Hij kwam binnen zonder haast, zoals mannen die denken dat de wereld wel wacht. Grijs haar, kort. Een baard die net lang genoeg was om je af te vragen hoe die zou voelen. Bruine ogen, warm, het soort dat je aankijkt alsof het al een antwoord heeft op iets wat je nog niet gevraagd hebt. Hij was jonger dan ik. Niemand die dat zou geraden hebben, en hij droeg het als een man die nooit iets anders had willen zijn.

Ik keek weg. Natuurlijk keek ik weg. Maar ik voelde hem al staan, ergens achter mijn schouderblad, als een warmte waarvan je de bron niet ziet.

"Die stoel," zei hij. Lage stem, ongehaast. "Is die vrij?"

Er stonden tien lege stoelen op dat terras. Dat wisten we allebei.

"Dat hangt ervan af," zei ik, en ik hoorde mezelf een toon aanslaan die ik jaren niet gebruikt had.

Hij glimlachte. Niet breed — alleen in één mondhoek, alsof hij iets voor zichzelf hield. Hij ging zitten. Niet tegenover me maar naast me, met zijn gezicht naar de straat, zodat we samen naar dezelfde stad keken. Dat was het eerste wat me beviel en het laatste wat ik hem zou vergeven: hij drong nooit binnen. Hij liet ruimte, en in die ruimte trok hij je vanzelf naar zich toe.

We praatten over van alles. Over de wijn — hij nam een rosé, een bleke Provençaalse, en toen ik mijn wenkbrauw optrok zei hij alleen dat er nog een tijd zou komen waarin ik die met hem zou drinken, aan de zee. Over de stad die grijs werd. Over de kat die tussen de terrasstoelen door liep en bij mij bleef zitten, zoals ze altijd bij mij blijven, en hoe hij daarnaar keek en zei: "Die weet wat goed voor haar is." Hij had een huis aan de Côte d'Azur, zei hij, tussen de zuiderse cipres en olijfbomen. Hij zei het zoals een ander zou zeggen dat hij een fiets had. En toch zag ik het meteen voor me: het licht daar, de manier waarop het over zijn huid zou vallen.

Er gebeurde niets. Hij raakte me niet aan, geen enkele keer, en dat was zowat het onbeschofste wat een man ooit tegen mij had gedaan — dat hij het

niet eens probeerde, alsof hij wist dat het niet hoefde.

Toen hij zijn glas leeg had, stond hij op.

"Ik heet Sébastien," zei hij.

"Claire."

"Claire." Hij proefde het, alsof het een woord was in een taal die hij net leerde. "Dat past bij je."

Hij legde wat geld op tafel — voor mijn wijn ook, zonder er iets over te zeggen — en stapte de schemer in. Net voor de bar draaide hij zich nog één keer om. Niet om te zwaaien. Alleen om te kijken, lang genoeg dat ik het voelde tot onderin mijn buik, en toen: "Ik ga een tijd weg. Maar ik zoek je terug."

Ik lachte, want vrouwen zoals ik geloven dat niet.

Ik had het moeten geloven.

Wat volgde waren drie weken waarin ik aan niets anders kon denken. Geen naam behalve de voornaam, geen nummer, geen achternaam. Een baard, een stem, en de manier waarop hij me had aangekeken zonder me aan te raken. Dat was het ergste — dat er niets gebeurd was. Als hij me gekust had, was het een avond geweest, een verhaal met een begin en een einde. Nu had ik een leegte in

de vorm van een man, en die leegte trok, elke dag opnieuw.

Ik betrapte mezelf op dat ik naar datzelfde terras liep, trager dan nodig, met mijn hart dat opsprong bij elke grijze man op afstand. Ik dronk mijn Manduria alleen en dacht aan een rosé die ik nog niet geproefd had, aan een zee die ik nog niet gezien had, aan een man die me niet één keer had aangeraakt en die ik overal op mijn huid voelde.

Zo begint het. Een stoel, een stem, en een belofte waar ik niet in wilde geloven, op een grauwe dag in oktober.

## Het weerzien

Drie weken. Eenentwintig dagen waarin ik mezelf haatte om hoe weinig het duurde voor hij overal zat.

Ik had het aangepakt zoals een verstandige vrouw dat doet. Gewerkt tot mijn ogen brandden, contracten getekend, leveranciers de wind van voren gegeven, avonden volgestopt met de dingen waar avonden mee volgelopen horen te worden. En toch was hij er, telkens in de marge. In de grijze mannen die hij niet was. In het glas rosé dat ik nooit bestelde omdat het van hem zou zijn. In die plek in mijn nek waar geen hand had gelegen en die net daarom brandde.

Op de eenentwintigste dag regende het. Ik had een afspraak afgezegd — iets met mezelf te maken

— en liep zonder reden naar het Zuid. Ik loog tegen mezelf dat het toeval was. Onderneemsters liegen goed; dat moet, anders overtuig je niemand. Maar jezelf krijg je nooit helemaal mee.

Hij zat er.

Niet op het terras, daarvoor was het te nat, maar binnen, bij het raam, met een boek dat hij niet las en een blik die al op de deur lag toen ik binnenkwam, alsof hij precies wist op welk uur ik zou breken. Hij zei niets. Hij glimlachte alleen, die halve glimlach, en schoof met zijn voet de stoel tegenover hem een stuk naar achteren.

Ik had kunnen omdraaien. Ik ging zitten.

"Je hebt lang gewacht," zei hij.

"Ik heb helemaal niet gewacht."

"Nee," zei hij zacht, en hij keek naar mijn handen, naar hoe ik het servet gladstreek. "Natuurlijk niet."

Er stond al een glas voor me toen ik het merkte. Rosé. Bleek, Provençaals, precies zoals hij gezegd had. Besteld voor ik er was. Ik nam een slok om iets te doen te hebben met mijn mond, en het was koel en droog en het smaakte naar een belofte van drie weken oud.

We praatten. Waarover weet ik niet meer. Ik weet nog dat het tegen het raam regende, dat zijn stem laag bleef, dat hij dichterbij leunde zonder me aan te raken en dat de ruimte tussen ons op een gegeven moment zo geladen was dat ik het bijna niet meer uithield. Hij deed het expres. Ik wist het, en dat maakte het erger.

Ik was het die de stilte brak. "Woon je hier in de buurt?"

Hij keek me aan, lang. "Ja."

"Laat het me zien."

Ik hoorde mezelf het zeggen alsof een andere vrouw het zei. Maar zij was ik, die avond, en voor het eerst in drie weken loog ik niet.

\* \* \*

Zijn appartement aan het Nieuwe Zuid lag op wandelafstand. Modern. Strak en met hoge ramen die uitkeken over de natte stad. Hij hielp me uit mijn jas — de eerste keer dat hij me aanraakte, alleen zijn vingers die de kraag van mijn schouders lichtten, en zelfs dat voelde ik tot in mijn knieën.

"Je beeft," zei hij.

"Het is koud buiten."

"Nee." Hij legde zijn hand in mijn nek, precies waar de tattoo begint, waar hij die eerste avond

niet was gekomen en waar ik sindsdien op had gewacht zonder het toe te geven. Zijn duim gleed langs mijn wervel, traag, alsof hij de hele lijn wilde volgen die hij nog niet gezien had. "Dat is het niet."

Ik draaide me om. Ik kuste hem — of hij mij, ik weet het niet meer en het doet er niet toe, want na drie weken wachten was er geen verschil meer tussen willen en genomen worden. Zijn baard was ruwer dan ik had gedacht, zijn mond zachter, en hij nam de tijd, altijd die tijd, alsof we niets te verliezen hadden behalve de haast zelf.

Hij ritste mijn jurk aan de achterkant open, langzaam, en ik voelde de stof over mijn rug glijden, over de tattoo die nu voor het eerst van hem was om te zien. Een enkele zwarte stengel, met de hand getekend, ijl als een penseelstreek, die vanuit mijn nek de wervels volgde en onderweg een paar smalle blaadjes opzij liet krullen — geen kleur, geen omlijning, alleen die ene lijn die leek te bewegen als je er lang naar keek. Hij hield me een moment op armlengte, alleen om te kijken, en hoe hij keek deed meer met me dan welke aanraking ook.

"Dat," zei hij, met een vinger die de lijn volgde van mijn nek naar beneden, "heb ik me drie weken lang voorgesteld."

"Je wist niet eens dat het er was."

"Ik wist dat er iets was." Zijn stem was hees nu.  
"Dat wist ik meteen."

Wat daarna kwam ga ik niet in detail vertellen — sommige dingen zijn van mij, ook nu nog. Maar dit zeg ik wel: hij deed niets snel. Hij pakte me uit als een geheim, laag per laag, en tussen elke laag stopte hij om te kijken, om aan te raken, om me te laten wachten net iets langer dan comfortabel was. Tegen de tijd dat ik naakt tegen hem aan stond, in het grijze licht van die hoge ramen, was ik voorbij het punt waarop ik nog trots had. Ik wilde alleen hem, en ik zei het hardop, wat ik nooit doe.

Hij droeg me niet naar bed zoals in de film. Hij nam me mee, met een hand in de mijne, en dat was intiemer dan opgetild worden. En toen we lagen, met de regen tegen het glas en zijn gewicht half over me heen, ging het traag, veel trager dan mijn lichaam wilde, tot ik het uitkreunde tegen zijn schouder en hij eindelijk toegaf aan het tempo dat ik drie weken lang in mijn dromen had gehad.

Ik weet niet hoe laat het was toen we uitgeput bleven liggen. De stad was donker geworden. Zijn hand lag nog in mijn nek, op de tattoo, alsof hij daar wilde blijven wonen.

"Blijf," zei hij.

En dat was het moment — niet de eerste ontmoeting, niet de kus, zelfs niet wat daarna kwam — dat ik wist dat ik verloren was. Want ik wilde blijven. En vrouwen zoals ik willen nooit blijven.